

EEN KNAPPE JONGEN

door NANNIE VAN WEHL.

Een knappe jongen, die een heel knap mensch is geworden. Een kind, dat veel beloofde, en als mensch heel veel gegeven heeft: Willem Mengelberg, onze wereldberoemde dirigent.

Hij vertelde over zijn jonge jaren aan meneer Brusse, en die heeft het weer in de N. Rott. Courant gezet: dat hij als kind van één jaar al dol verrukt was van zijn moeders muziek. Als ze speelde en zong, kroop hij dadelijk onder de piano. En als ze een aandoenlijk liedje zong, ging hij erbij huilen.

In de kinderkamer der Mengelbergs stond een piano. Daaraan ging de kleine Willem zitten, zoo vaak hij er kans toe zag. En dan speelde hij eigengemaakte wijsjes of speelde na, wat zijn moeder hem voorgespeeld had.

Toen hij vier jaar was, kreeg hij zijn eerste pianoles van een heuschelijken pianomeester.

Die beste man zal wel raar hebben opgekeken, toen de kleine Wim hem pardoos vroeg: „Wat zal ik nu eens voor U spelen?”

Toen Willem Mengelberg zeven jaar was, zong hij al mee in een kerkkoor. Hij had een mooie zuivere vaste sopraan.

Is er soms al eens iemand van jullie met vader en moeder mee geweest naar een van de concerten, die het Dresdener Kreuzchor in ons land gegeven heeft? Dan heeft hij gehoord, hoe ontroerend mooi zoo'n hooge, zuivere jongensstem kan zijn.

Iedereen in kleinen Wims omgeving wist dus, dat het kind buitengewoon muzikaal was. Dat bezorgde hem op zijn negende jaar een zware en veel tijd kostende karwei, maar die hij toch met plezier verrichtte. Stel je voor. Zijn vader had veel werkvolk in dienst, schilders. Die menschen zongen met elkaar onder hun werk. Tweemaal per jaar gaven ze met hun allen een gezelligen avond voor hun families. Dan zongen ze vooruit bestudeerde liederen. Op zekeren dag kwamen eenige werklieden namens het geheele personeel aan den ouden heer Mengelberg vertellen, dat ze zoo graag een vast zangkoor wilden oprichten en dat ze — den negenjarigen Willem als dirigent wilden hebben.

De aanvoerder-in-den-dop speelde juist buiten met zijn makkers. Vader Mengelberg liet hem opvangen, zooals hij wel meer liet doen als hij vond, dat Willem nu eens niet meer spelen en ravotten moest, maar muziekmaken — en daar werd hij belast met de leiding van het koor.

Dienzelfden avond nog moest het repetitie zijn.

„Goed”, zei hij. Dien avond klom hij op een tafel en zei: „Nu zal ik eerst de stemmen uitzoeken.” Hij liet de veertig mannen stuk voor stuk zingen, deelde ze netjes in bij de groepen waar ze hoorden: die hoog konden zingen, dat waren de tenoren. Die heel laag konden zingen, dat waren de bassen. Daar tusschen in de baritons. En het kwinkeleeren begon. Hij schreef zelf menig lied voor zijn koor en toen hij onlangs nog weer eens in Utrecht in de werkplaatsen kwam, bleken de menschen daar nog de liederen te zingen, die hij indertijd voor hen geschreven en met het toenmalige koor ingestudeerd had.